

Vida Krisztina
FARKASORDÍTÓ

A Borostyán család otthona ünnepi díszben pompázott. A konyha ragyogott, a fürdő csillogott, és az eddig lomtárnak használt legkisebb szoba teljesen megváltozott, eltűntek a kacatok és a pókháló a sarokból, volt már benne egy kis ágy és egy polc a könyveknek, játékoknak. A falak kellemes halványzöldek voltak, a tapétán magas hegyek, zöld fenyvesek, szőrös vaddisznók, bundás medvék, agancsos őzek és szürke farkasok.

Júlia felvette a legszebb ruháját, a csinos pöttyöst, hosszú sötétbarna haját elegáns, laza kontyba csavarta. Boldog volt, pedig már azt hitte, soha többet nem lesz boldog. Anya lettem, ma hazajön a gyermekem, ismételtette magában, és olyan hihetetlen volt az egész, mintha valaki más életét vette volna kölcsön erre a röpké pillanatra, és valahol a szíve mélyén még mindig attól tartott, hogy valami úgyis történni fog, és odalesz minden. Az orvos évekkal azelőtt mondta, hogy ő már mindent megtett, ami emberileg lehetséges, ide már csoda kellene. És most megtörtént a csoda, amitől még mereven elzárkózott, amikor az orvos először javasolta, hogy gondolkodjanak az örökbefogadáson.

Júlia már kislány korától alig várta, hogy egyszer anya legyen. Fűnek-fának elmesélte, hogy ha nagy lesz, akkor lesz egy szép háza nagy kerttel és sok gyereke. Amikor megismerkedett Andrással, úgy tűnt, ez az álom hamarosan valóra válik. Kérdezték is őket az esküvő után a rokonok és a barátok, hogy mikor jön a sok gyerek? Hamarosan, felelték ők, de a hamarosan évekig tartó keserves próbálkozássá változott.

Időnként András is felvetette, hogy fogadjanak örökbe egy gyermeket, de Júlia hallani sem akart róla. Próbálkozzunk még, most sikerülni fog, meglátod, hajtogatta, de hónapról hónapra csalódnia kellett. Ott voltak, amikor az egyik barátnő bejelentette, hogy babát várnak. Nem sokkal később egy másik barátnő, majd a harmadik is. Júlia látta, hogy hónapról-hónapra gömbölyödnek, megbeszélték, hogy kisfiú vagy kislány, egyetértettek abban, hogy mindegy, csak egészséges legyen, nevekről és a gyerekszoba színéről vitatkoztak, és Júlia utálta őket.

Utálta őket, mert olyan boldogok voltak, mert nekik csak úgy sikerült, nekik minden olyan könnyű, minden a tervek szerint alakul, és egyre kevesebb időt töltött velük, haragudott rájuk, mintha szándékosan hagynák ki a nagy közös élményből.

András is szeretett volna apa lenni, de a feleségét még jobban szerette, és viszonylag könnyen elfogadta, hogy ha nem lehet, hát nem lehet. Azzal a tudattal pedig kezdettől fogva békében élt, hogy egy olyan gyereket neveljen, aki nem a vér szerinti utódja. De azt is megértette, hogy a terhesség, a szülés és a szoptatás olyan tapasztalatok, amelyeket Júlia nagyon szeretett volna átélni, és tudta, hogy borzasztó érzés lehet neki, hogy az ő teste minderre nem képes. András úgy döntött, hogy többet nem hozza szóba az örökbefogadást, hanem megvárja, hogy Júlia maga hozakodjon elő a dologgal. Ez a pillanat két évvel később jött el. Tudták, milyen hosszú út vezet az első papírok kitöltésétől addig, amíg valóban szülők lesznek, de már így is évekig próbálkoztak, nem jöhet már ennél rosszabb, gondolták és belevágtak.

A hosszú, gyöttrő várakozás egy telefonhívással ért véget. Szóltak, hogy van egy fiúcska, már nagyobbacska gyerek, nem nagyon kell senkinek. Az előéletéről jóformán semmit nem lehet tudni, a hegyekben találták, az út szélén.

Júlia és András először egy kedves arcú, de szigorú nevelő hölgygel beszéltek.

- Jó, ha tudják, hogy volt már egy másik otthonban is, ahonnan azért került át ide, mert a nevelőket félelemmel töltötte el néhány furcsaság. A gyermek folyton megszökött, gyakran egész éjjel kint volt, a hajnali órákban találtak rá az utcán vagy az erdő szélén. De a hihetetlenül gyors növekedése még ennél is ijesztőbb volt.

- Minden kisbaba gyorsan nő - vonta meg a vállát Júlia, aki látta a barátnőknél, hogy alig vettek meg egy babaruhát, a gyerekek szinte azonnal kinőtték. Mi lehet ebben ijesztő?

- De ő nem úgy növekedett, mint a többi gyermek - felelte a nevelő.
- Jóformán újszülöttként találtak rá, mégis alig néhány hét múlva beszélt, további két hónap múlva járni kezdett, néhány hónap alatt elérte egy ötéves gyerek szintjét. Minden korabeli gyereknél sokkal erősebb lett.

Júlia elismerte, hogy ez valóban különös, de ezen a ponton már semmi nem tántoríthatta el őket attól, hogy megismerjék a kisfiút.

Aron elbűvölő gyerek volt. Korához képest kissé magas és sovány, arca napbarnított, kezein és lábain apró karcok tömkelege. A nevelők elmesélték, hogy ha nem lehet egész nap kint, egyszerűen kezelhetetlen, sokat rohangál, minden fára és kerítésre felmászik, végtelenül sok energiája van. Az első találkozásukkor a kisfiú még félénk és szótlan volt, de Júlia már akkor érezte, hogy igen, ő az, akire annyit vártak. Amikor legközelebb visszatértek, a gyerek már beszélt velük egy keveset. András és Júlia egy ideig naponta visszajártak az árvaházba, a fiúcska egyre többet beszélt velük, megmutogatta nekik a játékeit és a rajzait. A rajzok mind nagyon hasonlítottak egymásra, magas hegyeket, zöld fenyveseket, szőrös vaddisznókat, bundás medvéket, agancsos őzeket és szürke farkasokat ábrázoltak. Biztos elmesélték neki, hol találták, gondolta Júlia, és eszébe jutott, hogy a bátyja, Endre is mindig ilyeneket rajzolt, ő is egész nap kint volt, esténként alig lehetett beparancsolni a házba.

A hazatérés ideje meglepően hamar eljött. Amikor a kisfiú belépett a házba, mindent alaposan megnézett, és még meg is szaglászott. A szülők türelmesen megvárták, hogy mindent megszemléljen. A szobájába lépve aztán elkerekedett szemmel nézte a falakat, és azt mondta, hogy még sose volt ennyire szép szobája. Júlia a szemeit törölgette, sokat sírt az elmúlt években, de ezek most a boldogság könnyei voltak. Megszületett Borostyán Áron.

A kisfiú az első éjszakákon félt egyedül elaludni. Amint a szülők megpróbálták átosonni a saját szobájukba, azonnal felriadt. Végül azt a megoldást találták ki, hogy a gyerekszoba ajtaját egy kissé nyitva hagyják, így ha szüksége van rájuk, azonnal meghallják. Soha semmilyen neszt nem hallottak, ha járkált vagy motoszkált is a gyerek éjszaka, olyan halkán tette, mint egy lopakodó vadállat.

Szépen lassan végül megszokta az új otthonát és az új életét, és hamarosan közölte, hogy már nem fél, és el tud egyedül is aludni. Jöttek a dolgozós hétköznapok, a munka és az új iskola. Az iskolában nagyon gyorsan megszerették a kis jövevényt, mindenkiel kedves és barátságos volt, de a tanító azért megjegyezte, hogy a gyerek rengeteget nyüzsög és nem könnyű lekötöni a figyelmét. A tornaóráért azonban teljesen odavan. Mindenkinél ügyesebben szalad, kúszik és mászik.

A kisfiú nagyon gyorsan nőtt, néhány hét alatt kinötte az összes ruháját. Júliának eszébe jutottak a nevelő szavai, és be kellett látnia,

hogy ez a növekedés valóban rendkívül gyors. De a gyerek vidám és egészséges volt, ezért nem aggódott különösebben miatta.

A szülők felfigyeltek még egy különös dologra, amelyről viszont senki nem tett említést. Amikor hazafelé sétáltak az iskolából, az utcában lakó kutyák mindig hihetetlen hangzavart csaptak. Kétségbeesetten vonyítottak, és amikor meglátták őket, szélsébesen elrohantak az ellenkező irányba. András és Júlia furcsállták ezt, hiszen a szomszéd kutyák ismerték, és mindig barátságosan üdvözölték őket.

András nagyon örült, hogy ennyi energiája van a fiának, mert szerette a természetet, és fiatalabb korában lelkes kiránduló volt, de a sok ülő munka miatt meglehetősen ellustult, és a pocakja is kikerekedett. Eldöntötte, hogy amint lehet, elindulnak az első közös kalandjukra. Az erdőben aztán András alig tudott lépést tartani vele. Találkoztak még néhány kirándulóval, egyesek a kutyájukat sétáltatták, de az ebek mind nyüszítve próbáltak menekülni, amint meglátták őket. Délutánra hazaszállingóztak a kirándulók és a kutyások, néptelen lett az erdő. Egyszer csak farkasüvöltés hasított a kora esti homályba. András összerezett, jó volna már nekünk is hazamenni, gondolta.

- Ne félj, apu, nem fognak bántani - mondta halk, de határozott hangon Áron, és András hirtelen úgy érezte, mintha nem is egy tízéves gyerek szólna hozzá, hanem egy erdei remete, aki otthonra lelt a fák és gyökerek között, és most megtanítja a betolakodó idegennek, amit egykor minden ember tudott, de már elfelejtett.

Amikor hazaértek, András kimerülten rogyott le a kanapéra, de Áron még mindig nem volt fáradt, azt mondta, hogy ő még kétszer annyit is tudott volna menni.

- Ez tényleg az én fiam - jelentette ki büszkén András.

Júliának mindig Endre jutott eszébe róla, ő is imádta a természetet, és legszívesebben mindig csak kirándult volna. Amikor felnőtt, Endre is vadász lett, akár az apjuk. Júlia soha nem tudta teljesen megérteni ezt a szenvedélyt, ő sokkal jobban szerette az állatokat, addig, amíg éltek, de szerette és elfogadta a testvérét. Endre mindig beszámolt a legújabb zsákmányáról. Egyik este telefonált, és büszkén újságolta, hogy hatalmas medvét lőtt. Addig erősködött, hogy mindenképp meg kell nézniük, amíg a család egy szép napon felkerekedett és meglátogatta.

Borostyán Endre kint lakott a város szélén, egy tágas birtokon, amely egy köpésre volt az erdőtől. A háza tele volt kitömött állatokkal. Volt ott fácán, siketfajd, vaddisznó hatalmas agyarakkal. A nappali falán egy sas, kitárt szárnyakkal. A máskor eleven, pirospozsgás gyerek falféhrre sápadt. A szülők észrevették, hogy valami nincs rendben, de hiába kérdezték, mi a baj, a kisfiú nem felelt. Gyere, megmutatom a medvémet, attól jobban leszel, mondta Endre, de ez egyáltalán nem segített, Áron szemlátomást csak még rosszabbul lett, az eddiginél is jobban elsápadt, a szemébe könnyek gyűltek. Legközelebb farkast szeretnék lőni, mondta Endre, és ekkor eltörött a mécses. A gyerek torka szakadtából üvölteni kezdett.

- Mi a baj, csillagom? - kérdezte aggódva Júlia, de a gyerekből egy árva szót sem lehetett kihúzni.

Csak akkor kezdett megnyugodni, amikor már úton voltak hazafelé. Lefekvés előtt Júlia próbálta megtudni, mi történhetett.

- Félek a vadász bácsitól - felelte Áron. - Az a sok állat mind olyan volt, mintha élnének, de igazából mind meghaltak. Miért szereti lelőni őket?

- Szerintem azt szereti, hogy erősebb lehet, mint az állatok - felelte Júlia -, és azt, hogy ügyesebb, mint a többi vadász bácsi. Amikor kicsi voltam, én se szerettem a kitömött állatokat. Az apukám is szeretett vadászni, és volt belőlük otthon. Nem kell többet velünk jönnöd, ha nem akarsz, nyugodtan itthon maradhatsz.

A kisfiú erre már teljesen megnyugodott, és hamarosan elnyomta az álmot. A szülők is aludni tértek.

Amikor egyik este Áron és András séta után hazaértek, Júlia éppen tévét nézett. A híradóban arról beszéltek, hogy a városhoz közeli erdőben farkast láttak, és figyelmeztették a kirándulókat, hogy semmiképp ne induljanak el egyedül. A műsorba meghívtak egy szakértőt is, aki szerint ennek örülni kéne, mert a farkasok száma ijesztő mértékben csökken, és az élőhelyük fogyatkozik. Kár, hogy mi nem láttunk farkast, jegyezte meg András. Még szerencse, felelte Júlia, de András azt mondta, hogy a farkasoknak több félnivalója van az embertől, mint fordítva, Áron pedig nevetni kezdett, de senki sem értette, miért.

Reggel András rántottát akart sütni, és döbbenten vette tudomásul, hogy a hűtőben semmi nincs. Mikor Júlia később fölkel, András még

mindig a hűtő előtt állt. Nem értem, hisz tegnap vásároltunk, mondogatta. Az első gondolata az volt, hogy biztos Áron lopta el az ételt.

- Nem lehet, hogy megéhezett az éjjel? - kérdezte a feleségétől.

- Szerinted egy ekkora gyerek meg tud enni egy hétre való ételt? - hitetlenkedett Júlia.

- Nem, ez valóban nem lehetséges - ismerte el András, és elindult újra bevásárolni.

Egy hét múlva újra megtörtént az eset. A hűtő teljesen üres volt, de semmi más nem tűnt el a házból. Talán egy kutya vagy egy kóbor macska juthatott be valahogy, gondolták, de ezt hamar elvetették, mert egyik ajtón és ablakon sem találtak semmi hibát. András ismét Áronra gyanakodott, és amíg a kisfiú iskolában volt, átkutatta a gyerekszobát, de nyomát se látta az eltűnt ételnek. Bűntudata volt, amiért azonnal a fiát vádolta, de az árvaházban hallott történeteket sehogy sem tudta kiverni a fejéből.

Amikor legközelebb elmentek bevásárolni, Áront is vitték, és megkérdezték tőle, mit szeretne. Amikor a húspulthoz értek, a fiú kiszemelt magának egy hatalmas sonkát. A szülők nem szóltak semmit, csak megvették neki.

Sétáikon időnként farkasok szegődtek a nyomukba. András és Júlia először nagyon megijedtek, de az állatok soha nem bántották őket. Áron mindent tudott az erdőről, minden kis zugot ismert, ahol már nem voltak ösvények, tudta, melyik állat hol tanyázik, merre lehet szabadon kóborolni, és hova nem tanácsos belépni. András és Júlia olyan tudás birtokába jutott, amiről még Endre sem álmodhatott. Áronnak elég volt egy szippantás a levegőből, és elmondta, merre jár éppen az anyamedve a bocsokkal, melyik bokorban pihen az öreg farkas, mit csinálnak az őzek, és hol túrnak a vaddisznók. Vajon honnan tudhatja mindezt? Honnan jöhetett, hol lehet az eredeti családja? Időnként beszélgettek erről, de semmire nem jutottak. Azt is fontolóra vették, hogy kérdőre kéne vonniuk Áront, de ezt mindig elvetették, hiszen senkinek nem árt, mindenki kedveli, csak van néhány furcsa szokása. Abban maradtak, hogy majd ő mesél, amikor szeretne, és biztosították róla, hogy nekik bármit elmondhat, nem fognak ítélni.

- Tényleg kell mondanom valamit - vallotta be Áron -, csak még nem tudom, hogyan.

- Amikor készen állsz - mondta Júlia, mert fogalmuk sem volt, mivel állhatnak szemben.

Esténként hallották a farkasokat üvölteni, és Áron időnként válaszolt nekik, máskor csak befészkelte magát a szülei közé a nagy ágyba, és csak annyit mondott, most nincs kedvem beszélgetni velük.

- Maradj csendben, a szomszédok alszanak - mondták a szülők, de a gyereket nem lehetett leszoktatni a farkasüvöltésről, makacsul állította, hogy ez most nagyon fontos, el kell mondani a többieknek. Júlia elmesélte a barátnőinek, hogy a fia azt hiszi, beszélgetni tud a farkasokkal, de ők azt mondták, ne aggódjon, majd kinövi.

András és Júlia hetente meglátogatták Endrét, a gyerek ilyenkor otthon maradt.

- Holnap elmondhatok mindent? - kérdezte Áron lefekvés előtt, amikor András és Júlia egy este hazaértek Endrétől.

- Hát persze, drágám - mondták a szülei, és bár kicsit aggódtak, vajon mit fognak hallani, örültek, hogy a kisfiú végre megbízik bennük.

Éjszaka megszólalt Júlia telefonja. Endre hívta. Júlia nyugtalanul vette fel. Mit akarhat hajnali ötkor?

- Juli, hol van Áron? - hallatszott Endre zaklatott hangja.

- Hol lenne? A szobájában! - felelte Júlia.

- Nézd meg gyorsan! - utasította Endre.

Júlia kezdett megrémülni. Benyitott Áron szobájába. A kisfiú ágya üres volt.

- Gyertek át hozzám azonnal! - kiabálta Endre a telefonba, és Júlia megértette, hogy baj van. Még soha nem hallott ilyen félelmet a testvére hangjában, aki a sötét éjszakában egyedül járta az erdőt medvék után kutatva. Felébresztette Andrást, és siettek Endre házához.

Már hajnalodott, mikor Endre házához értek. Endre farkast lőtt. De a farkas bőrében nem az állat csontja, húsa és belsőégei voltak. Amikor Júlia és András odaértek a kiterített állathoz, a felkelő nap fényében látták, hogy a farkasbőrben egy kisfiú van. Nagyon hasonlított Áronra, aki csavarogni indult éjjel az erdőbe.